

Способи захисту порушених прав при створенні та розповсюдженні дінфейків

Алевтина Геннадіївна Бірюкова*

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого,
Харків, Україна

*e-mail: a.g.biryukova@nlu.edu.ua

Ганна В'ячеславівна Колісникова

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого,
Харків, Україна

Анотація

Актуальність дослідження зумовлено необхідністю знайти ефективні способи захисту порушених прав в умовах поширення технології дінфейків, яка набуває особливої актуальності на тлі російсько-української війни та глобалізації цифрових комунікацій. Мета статті – висвітлення проблематики використання дінфейків для порушення прав та розроблення конкретних рішень для їх захисту, що робить значний внесок у розвиток правової науки та практики в цифрову епоху. У дослідженні застосовано комплексний підхід, що включає аналіз нормативно-правових актів, порівняльний аналіз українського та міжнародного досвіду регулювання цифрових технологій, а також кейс-стаді для детального розгляду конкретних випадків. Дослідження виявило ключові виклики та запропонувало ефективні методи захисту, з акцентом на аналізі українського законодавства в контексті інформаційної безпеки та виявленні законодавчих прогалин. Висновки та рекомендації статті спрямовані на визначення напрямів правових реформ для підвищення захисту особистих та колективних прав у цифрових викликах з урахуванням міжнародного досвіду та практик країн із розвинутою правовою системою, як-от: США, Австралія та Німеччина, для адаптації найкращих світових практик до українських умов. Визначено такі ключові напрями: розроблення механізмів для боротьби з дифамацією, захист авторських прав, ефективні стратегії протидії дезінформації та забезпечення чесної реклами для захисту прав споживачів. Українське законодавство ініціює реформи, що передбачають уведення відповідальності за поширення дезінформації, включаючи дінфейки, та надають інструменти для ефективного захисту прав осіб, постраждалих від дінфейків, зокрема через компенсації за завдану шкоду. Законодавство також охоплює адміністративні та кримінальні санкції для боротьби з неправдивою інформацією. Акцентується на важливості міжнародного співробітництва для забезпечення консистентності правових рамок та ефективного захисту від новітніх цифрових загроз.

Ключові слова: дінфейк; захист прав; суд, спори.

Ways to Protect Infringed Rights in the Creation and Distribution of Deepfakes

Alevtyna G. Biryukova*

Yaroslav Mudriy National Law University,
Kharkiv, Ukraine

*e-mail: a.g.biryukova@nlu.edu.ua

Hanna V. Kolisnykova

Yaroslav Mudriy National Law University,
Kharkiv, Ukraine

Abstract

The relevance of the study stems from the need to find effective ways to protect violated rights in the context of the spread of the technology of deepfakes, which is becoming particularly relevant against the background of the Russian-Ukrainian war and the globalization of digital communications. The purpose of the article is to highlight the issues related to the use of deepfakes for violation of rights and to develop specific solutions for their protection, which makes a significant contribution to the development of legal science and practice in the digital era. The study applies a comprehensive approach, including analysis of legal acts, comparative analysis of Ukrainian and international experience in regulating digital technologies, as well as case studies for a detailed consideration of specific cases. The study identified key challenges and suggested effective methods of protection, with an emphasis on analyzing Ukrainian legislation in the context of information security and identifying legislative gaps. The conclusions and recommendations of the article are aimed at identifying areas for legal reforms to improve the protection of individual and collective rights in digital challenges, taking into account international experience and practices of countries with developed legal systems, such as the United States, Australia, and Germany, to adapt the best international practices to Ukrainian conditions. Key areas have been identified, including the development of mechanisms to combat defamation, copyright protection, effective strategies to counter disinformation, and ensuring fair advertising to protect consumer rights. Ukrainian legislation is initiating reforms to introduce liability for the dissemination of disinformation, including deepfakes, and provide tools for effective protection of the rights of those affected by deepfakes, including through compensation for damage. The legislation also covers administrative and criminal sanctions to combat false information. It emphasizes the importance of international cooperation to ensure the consistency of the legal framework and effective protection against the latest digital threats.

Keywords: digital privacy; protection of rights; court; disputes.

Вступ

У сучасному світі, де цифрові технології швидко розвиваються та проникають у всі сфери нашого життя, постають нові виклики для захисту

особистих та колективних прав. Одним із таких викликів є створення та розповсюдження дідфейків – високотехнологічних цифрових маніпуляцій з аудіо- та відеоконтентом, що можуть вводити в оману громадськість та порушувати права окремих осіб. Питання захисту порушених прав у контексті дідфейків стає дедалі актуальнішим і спонукає науковців, законодавців та громадськість знайти ефективні способи реагування.

За умов воєнного стану та інформаційної напруги, яка супроводжує збройну агресію росії проти України, використання дідфейків для створення неправдивого способу дій та заяв високопосадовців України, включаючи очільників держави та військового керівництво, може мати серйозні наслідки. Такі дії не лише спотворюють реальну картину подій, а й можуть спричинити паніку серед населення, підривати довіру до уряду та військового керівництва, а також впливати на міжнародну підтримку України.

Поряд із політичним аспектом технологія дідфейків також застосовується з комерційною метою, що включає створення рекламних роликів за «участю» відомих особистостей без їхньої згоди, маніпуляції з відгуками про товари та послуги, а також створення фальшивого контенту для просування певних продуктів чи ідей. Це не тільки порушує права на інтелектуальну власність та право на приватність, а й уводить споживачів в оману, підриваючи довіру до ринкових відносин та етичних норм у бізнесі [1].

Проблема полягає не лише в технічній здатності створювати переконливі фальсифікації, а й у широких можливостях їх поширення через соціальні мережі та інші платформи, що значно ускладнює контроль та протидію цьому явищу [2]. Особливо це стосується захисту прав на приватність, репутацію та інтелектуальну власність, які можуть бути серйозно підірвані внаслідок поширення неправдивої інформації.

У дослідженні проведено глибокий аналіз наявних механізмів захисту прав, які можуть бути порушені через створення та поширення дідфейків, а також розроблено рекомендації щодо поліпшення цих механізмів. Важливою частиною дослідження є вивчення міжнародного досвіду, аналіз законодавчих ініціатив та практик у різних країнах, що дає змогу визначити найефективніші стратегії протидії негативним наслідкам дідфейків.

Мета статті – висвітлити дідфейки в контексті порушення прав, запропонувати конкретні шляхи вирішення проблеми, що є актуальним внеском у розвиток правової науки та практики захисту прав у цифрову епоху. Для досягнення поставленої мети стаття передбачає: комплексний аналіз сутності дідфейків, включаючи їх технологічні аспекти, методи виробництва та практичне використання; розгляд світових судових практик, що дає змогу

виявити різноманітні способи захисту прав, постраждалих від дідфейків, зокрема через захист прав споживачів, випадки дифамації, захист прав власності та проблеми дезінформації. Аналіз видів відповідальності, які існують в Україні в контексті регулювання дідфейків, є ключовим для розуміння національного підходу до вирішення цього питання та розроблення ефективних механізмів захисту.

Огляд літератури

У контексті дедалі зростаючого впливу цифрових технологій на суспільне спілкування, питання створення та розповсюдження дідфейків набуває особливої актуальності. Дідфейки, які є результатом застосування штучного інтелекту та машинного навчання для створення або модифікації відео- та аудіозаписів з метою їхньої неправдивої репрезентації, становлять значний виклик для правових систем у всьому світі. Зокрема, в Україні та інших країнах спостерігається недостатність наукових досліджень, присвячених методам захисту порушених прав у контексті дідфейків.

Т. А. Павленко [3] розглядає дезінформацію, наводячи аналіз концепції, ознак та перспектив протидії. Хоча це дослідження є корисним для розуміння ширшого контексту дезінформації, воно не зосереджується безпосередньо на дідфейках та їх специфічних викликах у контексті порушення прав. Експертні огляди та статті, надані Національною асоціацією юристів України [4], зазвичай мають прикладний характер і не вдаються до глибокого наукового аналізу ситуації.

Дослідження Y. Mirsky & W. Lee [5] та C. Pepper et al. [6] є важливими для розуміння проблематики створення та виявлення дідфейків, але знову ж таки, зосереджуються більше на технологічному аспекті, аніж на правових механізмах захисту. Водночас роботи таких авторів, як P.I. Kablak [7] та D. Simmons [8], хоча і розглядають питання дифамації та захисту репутації, не адаптовані до нових викликів, пов'язаних із цифровими технологіями та дідфейками.

Суттєвим недоліком вітчизняних наукових досліджень є відсутність комплексного підходу до вирішення проблеми дідфейків, що включав би аналіз правових, технологічних, етичних та соціальних аспектів. Зважаючи на цю прогалину, потрібно звернутися до міждисциплінарних досліджень, які б об'єднували зусилля юристів, ІТ-спеціалістів, соціологів та етиків для розроблення ефективних механізмів протидії поширенню дідфейків та захисту порушених прав. Важливим аспектом є також міжнародна співпраця, адже дідфейки не знають кордонів і вимагають глобальних рішень.

Матеріали та методи

У статті було застосовано мультидисциплінарний підхід, що охоплює аналіз нормативно-правових актів, судової практики, а також використання квалітативних та кількісних методів дослідження.

Вивчено міжнародний досвід, зокрема законодавство та судову практику США, Австралії й Німеччини у сфері регулювання дідфейків. В Австралії увагу зосереджено на охороні особистих даних і приватності, тоді як Німеччина акцентує на боротьбі з ненавистю та дезінформацією в інтернеті. Такий порівняльний аналіз дав змогу виявити специфічні інструменти та методики, які можуть бути адаптовані для застосування в українському контексті.

Проаналізовано чинні законодавчі акти України, які можуть бути застосовані для захисту порушених прав у контексті створення та розповсюдження дідфейків. Окрім того, вивчено судову практику для ідентифікації реальних випадків застосування цих законів та виявлення наявних прогалин у законодавстві.

Для узагальнення отриманих даних використано методи систематизації та групування, що допомогли класифікувати способи захисту порушених прав відповідно до їх природи, ефективності та застосовності в різних юрисдикціях.

На основі аналізу міжнародного досвіду та української нормативно-правової бази зроблено висновки щодо найбільш ефективних способів захисту порушених прав при створенні та розповсюдженні дідфейків. Визначено, що комплексний підхід, який поєднує правові, технологічні та освітні заходи, є найбільш дієвим у протидії цій проблемі.

Результати та обговорення

Термін «дідфейк» належить до відеоконтенту, створеного за допомогою штучного інтелекту. Ця технологія дає змогу безшовно поєднувати елементи з різних джерел, наприклад, накладаючи обличчя однієї особи на тіло іншої так, ніби це маска. Дідфейк може перетворити людину на віртуальну маріонетку, створюючи ілюзію, ніби вона сказала чи зробила щось, чого насправді не було. Назва «дідфейк» походить від поєднання слів «глибоке навчання» (deep learning) та «фальшивка» (fake) і була взята з нікнейму користувача Reddit, який почав публікувати такі відео в Інтернеті [9]. Однак використання дідфейків не завжди є злочинним, першочерговий задум цієї технології – маркетинг та фільмографія.

Екологічні способи використання дівфейків охоплюють застосування цієї технології з позитивною та корисною метою, що можуть включати творчі та інноваційні застосування. Наприклад, у кіноіндустрії дівфейки дають змогу замінити актора, виправити помилки зйомок або синхронізувати губи акторів з аудіодоріжкою під час дублювання фільмів різними мовами. В маркетингу, як у випадку з рекламною кампанією бренду Laus, використання дівфейку Ліонеля Мессі демонструє творчий підхід до просування продуктів [5].

Документальні фільми також вдаються до дівфейків для створення голосів знаменитостей, як це було зроблено з голосом Ентоні Бурдена, щоб оживити його особисті листи. Розважальна сфера використовує дівфейки для створення уривків із популярних фільмів із заміненими обличчями героїв, що стає популярним контентом у соціальних мережах, зокрема Instagram і TikTok.

Таке використання не тільки демонструє креативність та новаторство, а й підкреслює важливість верифікації акаунтів публічних осіб для запобігання поширенню фейкового контенту [10].

Та попри те, що в світі існують як позитивні, так і негативні аспекти застосування дівфейків, коли справа доходить до порушення авторських прав, мова йде про неправомірність використання цієї технології. Безумовно, світ неодноразово стикався з такою проблемою, хоча однозначних юридичних вирішень питання на цей момент ще не знайдено.

Історичні передумови захисту від дівфейків беруть свій початок від виникнення цих технологій та їх впливу на репутацію й інші аспекти життя людей. Дівфейки вперше згадуються в судовій практиці США у 2019 р. у справі, пов'язаній з дитячою порнографією. Однак до цього часу не було опубліковано рішень судів у США чи Великій Британії, які б безпосередньо обговорювали, наприклад, використання прав інтелектуальної власності проти дівфейків.

Хоча судові рішення щодо дівфейків можуть бути обмеженими, попередні судові процеси, пов'язані зі штучним інтелектом, та юридичні коментарі вказують на те, що судова система, зокрема в США, може незабаром зіткнутися зі значною кількістю судових позовів, пов'язаних із дівфейками.

Можливі підстави для подання позовів у зв'язку з дівфейками є численними і включають претензії щодо приватності, дифамації, права на публічність та порушення авторського права. У Великій Британії позови про недоброчесну конкуренцію також можуть стати рішенням, а кримінальне право може

бути використане, наприклад, у випадках, коли матеріал становить помсту у вигляді порнографії або коли відбулося переслідування [6].

Міжнародна судова практика у вирішенні проблем, пов'язаних із діпфейками, охоплює широкий спектр юридичних викликів, що стосуються дифамації, авторського права, боротьби з дезінформацією та захисту прав споживачів. У випадках дифамації суди розглядають ситуації, коли діпфейки використовуються для створення неправдивих образів чи відео, які можуть шкодити репутації осіб, вводячи в оману громадськість і спричиняючи репутаційні та емоційні збитки. З погляду авторського права проблеми виникають коли для створення діпфейків без дозволу використовуються оригінальні твори, що охороняються законом, такі як фото, відеозаписи або інші візуальні та аудіоматеріали. Це порушує права власників авторських прав, вимагаючи від судів забезпечити захист інтелектуальної власності та компенсацію за неправомірне використання. У контексті боротьби з дезінформацією діпфейки становлять особливий виклик через їх здатність поширювати неправдиву інформацію, що може впливати на громадську думку, політичні процеси та навіть національну безпеку. Судові рішення в цій сфері можуть включати визначення меж свободи слова та необхідності захисту суспільства від шкідливої дезінформації. Стосовно захисту споживачів, діпфейки можуть вводити в оману щодо якості продуктів, послуг або ідентичності публічних особистостей у рекламних кампаніях. Це вимагає від судів забезпечення дотримання стандартів чесної реклами, захисту споживачів від обману та неправдивої інформації.

Розглянемо ці випадку захисту порушення прав при створенні та розповсюдженні діпфейків у міжнародній судовій практиці.

Захист прав споживачів

В Австралії загальне право не передбачає захисту ідентичності особи, такого як ім'я та образ, через незалежний позов. Утім позивачі можуть вдатися до Закону про захист прав споживачів Австралії (ACL) для боротьби з діпфейками, особливо в комерційному контексті. Наприклад, якщо діпфейк показує відомого спортсмена, який нібито рекламує продукт без його відома, це може порушувати ACL через неправдиві представлення (секція 29(1)(g)) або оманливу поведінку (секція 18) [9]. Аналогічним був судовий вирок в Індії, де діпфейк вважається як уведення користувачів в оману при прийнятті рішень, що прирівнюються до оманливої реклами, недобросовісної торгової практики та порушення прав споживачів відповідно до Закону про захист прав споживачів 2019 р. [11].

Дифамація

У випадку дїпфейків, що шкодять репутації, жертви можуть звернутися до закону про дифамацію. Це дозволяє особам, чия репутація постраждала від неправдивих зображень у компрометуючих ситуаціях, подавати позови проти тих, хто створює або поширює такі зображення [8]. Наприклад, якщо колишній партнер створює відео, що зображує жертву в неприйнятних діях, або політичні опоненти створюють відео, що показує вживання наркотиків, жертва може вимагати компенсації за шкоду своєї репутації. Однак проблеми можуть виникнути через складність визначення автора дїпфейку та анонімність його поширення [12].

Захист права власності

Щодо авторського права, жертви малиційних дїпфейків можуть використувати цей засіб, якщо дїпфейк включає контент, що захищений авторським правом, наприклад обличчя однієї людини накладене на тіло іншої в оригінальному відео. Власник авторського права на оригінальний контент може подати позов про порушення авторських прав проти творця дїпфейку. Власник може вимагати компенсації або видалення дїпфейку з інтернету. Однак цей метод має обмеження, оскільки лише власник авторського права може подавати позов, а не обов'язково жертва дїпфейку [12].

Дезінформація

Німеччина має унікальний підхід до боротьби з дезінформацією та протиправним контентом в інтернеті, який не прямо криміналізує поширення дезінформації, але встановлює суворі вимоги для соціальних мереж. Законодавство вимагає від платформ, таких як Facebook, Twitter та інших, звітувати кожні пів року про скарги, які вони отримали на протиправний контент, включаючи дифамацію та образу, що є найближчими до дезінформації.

Соціальні мережі зобов'язані впроваджувати ефективні та прозорі системи для розгляду скарг на контент і видаляти очевидно протиправний контент упродовж 24 годин після отримання скарги, а «простий» протиправний контент – протягом 7 днів. Порушення цих вимог може призвести до штрафів до 5 мільйонів євро.

Такий підхід сприяв збільшенню прозорості діяльності інтернет-гігантів у Німеччині та є корисним для демократичних країн. Водночас в авторитарних країнах схожі заходи можуть використовуватися як інструмент для обмеження свободи слова та доступу до інформації [13].

У контексті України боротьба з дівфейками на юридичному рівні може бути інтегрована в рамки боротьби з дезінформацією, згідно з підходами, викладеними в Проєкті закону «Про протидію дезінформації». Основними кроками в цьому напрямі можуть бути такі.

Запровадження відповідальності. У Проєкті закону пропонується адміністративна та кримінальна відповідальність за поширення дезінформації, що може бути застосовано і до дівфейків, особливо якщо вони становлять загрозу національній безпеці.

Спростування дезінформації. Законопроєкт передбачає адміністративну відповідальність за повторне поширення дезінформації без добровільного спростування. Це може стимулювати суб'єктів, що поширюють дівфейки, до їх видалення або спростування.

Реагування на рівні цивільного права. Чинне законодавство України дозволяє вимагати спростування недостовірної інформації та компенсації за завдану шкоду, що може бути застосовано до випадків із дівфейками.

Адміністративні заходи. Стаття 173¹ Кодексу України про адміністративні правопорушення передбачає відповідальність за поширювання неправдивих чуток, що можуть застосовуватися до дівфейків, які викликають паніку або порушують громадський порядок.

Кримінальна відповідальність. Кримінальний кодекс України містить норми, що стосуються правопорушень в інформаційній сфері, включаючи колабораціоністську діяльність та поширення неправдивої інформації в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Міжнародна координація. Враховуючи, що інформація не має кордонів, важливим є розвиток єдиного підходу до визначення і боротьби з дівфейками на міжнародному рівні, щоб уникнути неоднозначностей у національному законодавстві.

Ці заходи можуть створити комплексний механізм для протидії дівфейкам в Україні, інтегруючи їх у ширший контекст боротьби з дезінформацією, враховуючи специфіку сучасного інформаційного простору та військові реалії [3].

В Україні відшкодування матеріальної шкоди у справах, пов'язаних із дівфейками, може бути здійснене в разі встановлення вини в поширенні недостовірної інформації, яка завдала шкоди репутації чи майновим інтересам особи. Основні аспекти відшкодування збитків за дівфейки в Україні включають таке.

Моральна шкода. За умови, що винний у розповсюдженні недостовірної інформації має вину, позивач може вимагати відшкодування моральної шкоди. Моральна шкода включає фізичний біль, страждання, душевні страждання тощо. Вона може бути відшкодована коштами або іншим майном.

Майнова шкода. Якщо позивач може довести, що дифамація призвела до прямої матеріальної шкоди, такої як втрата доходів чи можливості здійснення бізнесу, ця шкода також може бути відшкодована [14].

Розмір відшкодування. Розмір грошового відшкодування моральної та матеріальної шкоди визначається судом і залежить від різних факторів, таких як характер правопорушення, ступінь вини винного, глибина страждань потерпілого, погіршення його здібностей та інші обставини, що мають значення.

Обмеження. Згідно з п. 11 постанови Пленуму Верховного Суду України № 4 від 31 березня 1995 р. «Про судову практику в справах про відшкодування моральної шкоди», критична оцінка певних фактів та недоліків, критичні рецензії творів не можуть бути підставою для вимог про відшкодування моральної шкоди, якщо ці вимоги не супроводжуються образою чи порушенням інших захищених законом прав особи.

Особи, які обіймають владні посади, відповідно до ч. 2 ст. 31 Закону України «Про інформацію», можуть вимагати в судовому порядку лише спростування недостовірної інформації про себе і не мають права вимагати відшкодування моральної шкоди.

Отже, в Україні відшкодування матеріальної шкоди у випадку боротьби з дифамацією включає в себе компенсацію моральної та матеріальної шкоди, і розмір цього відшкодування встановлюється судом з урахуванням різних обставин і законодавчих норм.

На сьогодні процедура захисту від дезінформації стала досить складною завдяки активним діям дезінформаторів, які намагаються створити брехливі сенсаційні інформаційні операції, щоб зашкодити та ввести в оману громадськість. Для того щоб самостійно захищатися від дезінформації, потрібно дотримуватися низки простих правил та розрізняти інформаційні атаки.

Важливо розуміти природу дезінформації, усвідомлювати, чому ця інформація надходить до користувача, яке її джерело та хто є автором повідомлення. Потрібно перевіряти наявність посилань на джерела інформації, фактичність поданих даних та використання емоційної забарвленості в інформації. Завжди слід надавати перевагу офіційним джерелам інформації та уникати споживання неофіційної інформації, особливо на сумнівних ресурсах і соціальних мережах.

Висновки

Комплексний аналіз сутності дідфейків виявив, що застосування цих технологій має глибокий вплив на суспільство, сприяючи поширенню неправдивої інформації, що може призвести до серйозних юридичних і етичних проблем. Технологічні аспекти та методи виробництва дідфейків потребують детального розуміння для розроблення ефективних механізмів протидії.

Розгляд світових судових практик демонструє, що юридичні системи активно адаптуються до викликів, пов'язаних із дідфейками. Випадки дифамації, порушення авторського права, дезінформація та порушення прав споживачів через неправдиву рекламу потребують комплексного підходу в регулюванні та судовому захисті.

Аналіз видів відповідальності в Україні показав, що хоча національне законодавство розвивається у відповідь на сучасні виклики, існує потреба в подальших реформах. Запровадження відповідальності за розповсюдження дезінформації, реалізація процедур спростування та встановлення компенсацій за завдану шкоду є критичними аспектами для забезпечення ефективного захисту прав в епоху цифрових технологій.

Міжнародна координація в регулюванні й боротьбі з дідфейками та дезінформацією виявилася важливим елементом у забезпеченні ефективного захисту прав і свобод осіб, що потребує постійного діалогу й співпраці між державами та міжнародними організаціями.

References

- [1] Bizga, A. (2023). Deepfakes: What they are, how they work and how to protect against malicious usage in the digital age. Bitdefender. Retrieved from <https://www.bitdefender.com/blog/hotforsecurity/deepfakes-what-they-are-how-they-work-and-how-to-protect-against-malicious-usage-in-the-digital-age/>.
- [2] Human Rights Platform. (2023). Media Defamation in Social Networks and Damages. Retrieved from <https://ppl.org.ua/difamaciya-media-u-socmerezhax-i-vidshkoduvannya-zbitkiv.html>.
- [3] Pavlenko, T.A. (2022). Disinformation: Concept, Signs, and Prospects of Counteraction. *Juridical Scientific Electronic Journal*, 7, 337-339. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-7/80>.
- [4] Expert Examines Methods of Protecting Violated Rights in Defamation Disputes. (2023). National Association of Lawyers of Ukraine. Retrieved from <https://unba.org.ua/news/8312-sposobi-zahistu-porushenogo-prava-u-difamacijnih-sporah-rozglyanula-ekspert.html>.
- [5] Mirsky, Y., & Lee, W. (2021). The Creation and Detection of Deepfakes: A Survey. *ACM Computing Surveys*, 54(1). <https://doi.org/10.1145/3425780>.
- [6] Pepper, C., Raymond, P., Andrews, J., & Fiano, T. (2021). Reputation Management and the Growing Threat of Deepfakes. *Bloomberg Law*. Retrieved from <https://news>.

bloomberglaw.com/us-law-week/reputation-management-and-the-growing-threat-of-deepfakes.

- [7] Kablak, P.I. (2014). Defamation as a Way of Illegally Influencing Judges and Human Rights: Seeking Balance. *Actual Problems of the State and Law*, 326-332. Retrieved from <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/4476>.
- [8] Simmons, D. (2008). Concisely About Defamation: Basic Concepts of Reputation Protection Legislation. Handbook for Activists. Transl. by L. Shytyk. Institute of Media Law. London.
- [9] Talas, T., Kearney, M., & Ashurst. (2019). Diving Into the Deep End: Regulating Deepfakes Online. *Communications Law Bulletin*, 38(3), 11-13. Retrieved from <https://www.austlii.edu.au/au/journals/CommsLawB/2019/24.pdf>.
- [10] Deepfakes: How and for What Purpose they are Created and How to Detect them. (2023). *Maxnet*. Retrieved from <https://maxnet.ua/blog/dipfejki-yak-i-z-yakoyu-metoyu-stvoryuyutsya-ta-yak-yih-viyaviti/>.
- [11] Mishra, N.C. (2023). Urgently need: A law to protect consumers from deep fake ads. *Indianexpress*. Retrieved from <https://indianexpress.com/article/opinion/columns/law-deep-fake-ads-anil-kapoor-personality-rights-8997267/>.
- [12] White Knight Lawyers. (2023). Deepfake Technology: Current Remedies and Possible Legal Consequences. Retrieved from <https://www.wkls.com.au/deepfake-technology-current-remedies-and-possible-legal-consequences/>.
- [13] Khan, I. (2021). Disinformation and freedom of opinion and expression: Report of the Special Rapporteur on the promotion and protection of the right to freedom of opinion and expression. Retrieved from <https://digitallibrary.un.org/record/3925306?ln=en>.
- [14] Safarov, A. (2020). Defamation and Compensation for Damage. Institute of Mass Information. Retrieved from <https://imi.org.ua/monitorings/dyfamatsiya-i-vidshkoduvannya-shkody-i33408>.

Алевтина Геннадіївна Бірюкова

докторка юридичних наук, доцентка,
доцентка кафедри цивільно-правової політики,
права інтелектуальної власності та інновацій
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
61024, вул. Григорія Сковороди, 77, Харків, Україна
e-mail: a.g.biryukova@nlu.edu.ua
ORCID 0000-0002-2786-543X

Ганна В'ячеславівна Колісникова

кандидатка юридичних наук, доцентка,
доцентка кафедри цивільно-правової політики,
права інтелектуальної власності та інновацій
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
61024, вул. Григорія Сковороди 77, Харків, Україна
e-mail: g.v.kolisnykova@nlu.edu.ua
ORCID 0000-0002-9309-4282

Alevtyna G. Biryukova

Doctor of Law, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Civil Justice,
Arbitration and International Private Law
Yaroslav Mudryi National Law University
61024, 77 Hryhoriia Skovorody Str., Kharkiv, Ukraine
e-mail: a.g.biryukova@nlu.edu.ua
ORCID 0000-0002-2786-543X

Hanna V. Kolisnykova

Ph.D. in Law, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Civil Justice,
Arbitration and International Private Law
Yaroslav Mudryi National Law University
61024, 77 Hryhoriia Skovorody Str., Kharkiv, Ukraine
e-mail: g.v.kolisnykova@nlu.edu.ua
ORCID 0000-0002-9309-4282

Рекомендоване цитування: Бірюкова А. Г., Колісникова Г. В. Способи захисту порушених прав при створенні та розповсюдженні дипфейків. *Проблеми законності*. 2024. Вип. 164. С. 6–18. <https://doi.org/10.21564/2414-990X.164.297743>.

Suggested Citation: Biryukova, A.G., & Kolisnykova, H.V. (2024). Ways to Protect Infringed Rights in the Creation and Distribution of Deepfakes. *Problems of Legality*, 164, 6-18. <https://doi.org/10.21564/2414-990X.164.297743>.

Статтю подано / Submitted: 15.02.2024
Доопрацьовано / Revised: 27.02.2024
Схвалено до друку / Accepted: 28.03.2024
Опубліковано / Published: 29.03.2024